

ಕಾಲ, ದೇಶ, ಯೋಕ, ಜೀವನ, ಧೀ

ರಘುನಂದನ
ಕವಿ, ನಾಟಕಕಾರ,
ರಂಗನಿರ್ದೇಶಕ

ಈಗ, ಮತ್ತು ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಆಗಬೇಕಾದ್ದು, ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇರುವುದು.

ಈ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಾಂಜಲ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಕನಸುಗಳು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವಂತಿವೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನೆಲೆಯಿಂದ ಸಮಷ್ಟಿಯ ಹಿತದ ಆಶಯಗಳನ್ನುಳ್ಳ ಈ ಕನಸುಗಳು ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕವಾಗಲಿ.

‘ವರ್ಷ’ ಅನ್ನುವುದು ಆಕಾರವಿಲ್ಲದ, ಅಮೂರ್ತವಾದ, ಕಾಲವೆಂಬ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮತ್ತು ಬದುಕಿಗೆ ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಂದು ಆಕಾರ, ಅಳತೆಯ ಒಂದು ಘಟಕ. ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಆಕಾರವೂ ಒಂದು ಘಟಕವೇ. ಅಂಥ ಆಕಾರ, ಘಟಕವಾದ ಈ ವರ್ಷ, ಕಾಲ, ವರ್ಷಕಾಲ ಅನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಭೌತವಿಜ್ಞಾನವು ಹೇಳುವ ಸ್ಟೇಸ್, ತಾವು, ಠಾವು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿನ ದೇಶದಲ್ಲಿ; ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ, ನಾವು ಭಾರತ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಸೋಮಾಲಿಯಾ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ, ರಾಜಕೀಯ ವಸ್ತುವಿಶೇಷ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಾದ, ‘ನಮ್ಮನಮ್ಮ’ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ಅಂಥ ಬಿಡಿಬಿಡಿ ದೇಶಗಳೆಲ್ಲ ಇರುವುದು ಭೂಮಿ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಲೋಕ ಅನ್ನೋಣ. ಅಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು, ಸವೆಸುತ್ತಿರುವುದು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗತವೂ ಆದ, ಸ್ವಾರ್ಥದ, ನಮ್ಮನಮ್ಮ ಜೀವನಗಳನ್ನು. ಆ ಜೀವನಗಳ ಪ್ರೇರಣೆ ಮತ್ತು ಗುರಿ ಎರಡೂ ಆಗಿರುವುದು, ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಧೀ, ಧೀ ಶಕ್ತಿ ಅನ್ನುವುದು. ಅದರ ತಡೆಯಿಲ್ಲದ, ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತರಣೆಯೇ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದ ಉತ್ತುಂಗ. ಉತ್ತುಂಗದ ಆ ಸ್ಥಿತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಲೋಕವನ್ನು ಕುರಿತ ಕಾಳಜಿಯಲ್ಲಿ – ಭಾವ, ಧ್ಯಾನ, ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆ, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ. ಇದು ಹೀಗಿರುವಾಗ, ‘ಕಾಲ ಕೆಟ್ಟಿದೆ, ಇದು ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲ’ ಅಂತ ನಾವು ಹೇಳುವುದು ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಕೆಟ್ಟಾಗ. ಜೀವನ ಕೆಟ್ಟಿದೆ ಅಂತ

ನಮಗಿರುವುದು ದೇಶ, ಲೋಕಗಳು ಕೆಟ್ಟಿವೆ ಅಂತ ನಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ, ದೇಶ, ಲೋಕಗಳ ರೀತಿನೀತಿ ಮತ್ತು ಗುಣ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹಾಗೂ ಸಾಂಘಿಕ ರೀತಿನೀತಿ ಮತ್ತು ಗುಣ, ಇವು ಒಂದನ್ನೊಂದು ರೂಪಿಸುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆಗ, ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ದೇಶ ಪ್ರದೇಶ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪರಿಸರಗಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯಜೀವಿಗೆ ಇರುವಂತೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಧೀ ಅನ್ನುವುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಾವು ಪೊರೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಅವುಗಳು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಪೊರೆಯುವುದು ಅವುಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯಜೀವಿಯೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಪೊರೆಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ, ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಹಸನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಪೂರೈಸದಿದ್ದಾಗ, ಎಲ್ಲವೂ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ನಾವೋ, ‘ಕಾಲ ಕೆಟ್ಟಿದೆ, ಲೋಕ ಕೆಟ್ಟಿದೆ’ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತ, ನಮ್ಮನಮ್ಮ ನಾವು ನಿಜಕ್ಕೂ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಾಳುಗಡವುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈಗ, ಮತ್ತು ಯಾವತ್ತಿಗೂ, ಆಗಬೇಕಾದ್ದು ಅದು. ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಧೀ ಅನ್ನುವುದು ಎದೆಬಿಡದೆ ಎಚ್ಚತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ, ನನಗೀಗ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ, ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಖಾತ್ರಿಯೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ: ಮನುಷ್ಯಜೀವಿ ಎಚ್ಚತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಎಚ್ಚತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಚೇಷ್ಟೆ, ಹ್ಯಾಂವಾ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಧೀ ಅನ್ನುವುದು ನಂದುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ, ಮತ್ತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ವಿನಯಸಗೊಂಡಿರುವುದೇ, ಪ್ರೈಗ್ರಾಮ್ ಆಗಿರುವುದೇ, ಇಂಥ ಒಂದು ಐಬನ್ನು ಹೊತ್ತು. ಕಾದಿರುವುದು ಪ್ರಳಯವೇ, ಸರ್ವನಾಶವೇ. ಆ ಐಬು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷವೋ, ಆಮೇಲೆಯೋ ಕೊಂಚವಾದರೂ ಕಮ್ಮಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆ ನನಗಂತೂ ಇಲ್ಲ; ಕಮ್ಮಿಯಾಗಲಿ ಎಂಬ ಆಸೆಯಿದೆ, ಭರವಸೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ, ಇಸವಿ 2020 ಕುರಿತು ಹಗಲುಗನಸು ಕಾಣಲು ಅಡ್ಡಿಯೇನು? ಹಾಗಾಗಿ..

- ಪೌರತ್ವ (ತಿದ್ದುಪಡಿ) ಕಾಯಿದೆ, 2019, ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪೌರತ್ವ ನೋಂದಣಿಯ ಯೋಜನೆಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ರದ್ದಾಗಲಿ.
- ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು ಭಾರತದ ಜೊತೆಗಿನ ತಮ್ಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಜನಮತ ಸಂಗ್ರಹ ನಿಜವಾದ ರೆಫರೆಂಡಮ್, ಪ್ಲೆಬಿಸೈಟ್ – ಆಗಲಿ, ಮತ್ತು ಆ ಜನಮತವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರವು

